

Furt necestou 2000

Kudy taky jinudy

FURT NECESTOU

2. - 4. června 2000

Název této výpravy vznikl zajímavým způsobem. Původní návrh byl, aby se tato výprava jmenovala „Cestou necestou“. Pak se nad tím Dig zamyslel a řekl, že vlastně jezdíme „furt necestou“ a bylo to.

Po delší pauze se opět chystáme na výpravu. V pátek vládne na stadiónu nervozita. Už se nemůžeme dočkat, až vyjedeme. Konečně! Dneska vyjždíme skoro na čas. Desetiminutové zpoždění snad ani zpožděním nelze nazvat.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	1664	0	0	26

Jedeme klasicky ve čtyřech: Terka, Martin, Markéta a Dig. Frčíme přes Vinohrady... na každém semaforu je červená, takže čekáme. Ty průjezdy Prahou, to je vždycky pakárna. Za Nuselským Mostem stavíme. Dig má nějaké problémy. Odstrojuje bágly a opravuje přidělené ložisko zadního kola. Hned jedeme dál. Při průjezdu Prokopským údolím se zastavujeme u jezírka.

Martin s Terkou tady ještě nebyli. Dostávám hrozný hlad. Ostatní se baví o tom, co měli dobrého k obědu. Hmm. Mně se jede dneska nějak blbě. Kopec na Barrandov vyjízďím skoro z posledních sil. Pak jedeme přes Slivenec, Ořech a Rudnou. Neděje se nic, co by stálo za záznam. V Úhonicích jsme se zastavili v místní občerstvovací stanici. Mrk.

Než jsme tam dojeli, stalo se toto: Terka má potíže se stranami. Né, že by nerozeznala malou a velkou, ale nějak zatím nepostřehla rozdíl mezi pravou a levou. Přijíždíme ke křižovatce. Chceme odbočit doprava. Martin houkl na Terku něco ve smyslu: jed' doprava. Mně to nedalo, abych nedodal nějakou jedovatost. Proto nahlas dodávám, že je to strana, kde není zrcátko. S Martinem jsme se tomu zasmáli a tím považujeme věc za vyřízenou. Neuplynulo ani pět sekund a jsme vyřízení my. Terka začíná manévru odbočení vlevo. „To není pravda. To je sen.“ Na to Martin reaguje lakonicky: „To je zvláštní, že se mi zdá to samý.“ Nahlas jsme se Terce řekli, že odbočuje krásně, ale na blbou stranu. Dost se tomu divila. Zvlášť jí nejde na rozum, že jsme jí řekli „tam co není zrcátko“ a ono je naproti v pravé části křižovatky. Po manévru odbočení vpravo jsme se jí pokoušeli vysvětlit rozdíl mezi zpětným zrcátkem a zrcadlem u křižovatky. Jestli to pochopila, ukáže čas.

Dig.

V občerstvovárně jsme si dali pivo a hovořili o všem možném. Debatili jsme mimo jiné i o jídle a o tom, kdy je nejlepší jíst. Martin tvrdí, že v noci. Řekl doslova: „Teprve ve tři ráno jsou v ledničce ty nejzajímavější věci.“

Po odpočinku jedeme dál. Dohodli jsme se, že nepůjdeme na večeri, ale připravíme si jí z vlastních zdrojů, až někde ulehne. Zase se neděje nic zvláštního Pořád jedeme po trase, je krásné počasí a jede se dobře. Za Chyňavou vyjízďíme do lesa.

Furt stále a pořád na stránce 3 není cesta

Tady je příjemně. Čeká nás sjezd do Nižboru a pak zase kopec nahoru.

Je to docela síla. V tom nejhorším stoupání je vedle silnice hospoda a před ní sedí banda mladýchů. Pokřikují na nás, fandí nám a jeden z nich se mě dokonce pokusil chvíli tlačit. Nebylo to vůbec špatné. Vysupěli jsme kopec a už jsme v oblasti dnešního noclehu. Všude kolem je les, takže si můžeme vybrat. Navíc je ještě světlo. Na příhodném místě jsme zapadli mezi stromy, uvařili polévku a zalezli. Pršet nebude, tak nestavíme doupata, ani nenatahujeme šňůry.

Kolem obcházej divoáci, tak upozorňuju Diga, že se jich bojím ještě víc než bouřky. Zavrčel něco v tom smyslu, že se neblejská. Mám pocit, že už mě nevnímá...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Nižborské polesí	52.5	1721	57.3	15.7	31 - 12

Ráno 3.6. sobota

Budíme se před osmou. Zase je krásně. Nejprve to vypadalo, že bude pod mrakem, ale nakonec je z toho zase šílený pařák. Naštěstí zatím jedeme většinou lesem. Zdoláváme nejedny serpentýny. Před Podmoklami jsme vyjeli definitivně z lesa. Fúj, to je ale vedro.

V Podmoklech jsme ve smíšeném zboží doplnili tekutiny. Celkem jsme zakoupili asi deset 1,5 litrových lahví s limonádou. Taky jsme koupili polárkáč a na místě ho spráskali. A ještě rajčata a mandarinky, ale ty si necháme na později. Teď jedeme dál.

Chtělo by to nějakou vodu na koupání. Ve Zvíkovci přejíždíme Berounku. A je tady jez. Tak rychle k němu, zaparkovat kola a do vody.

Když jsme vylezli z vody, ještě chvíli jsme seděli na břehu a sledovali, jak kousek odsud opékají na ohni prasátko. Na jeho počest jsme snědli mandarinky.

Po osvěžujícím odpočinku se škrabeme do kopce. Sníme o tom, jak nahoře určitě bude nějaká příjemná hospůdka, a že si tam dáme oběd. Nahoře opravdu hospoda je, ale zavřená. Další je prý až v Kralovicích, což je 18 kilometrů daleko. Snad to vydržíme.

Doufám. Nejede se mi totiž moc dobře. Asi z toho horka nebo nevím z čeho, ale je mi docela blbě. Už abychom tam byli!

Je ukrutné vedro. Takže ani necítím hlad, když stavíme v Kralovicích u hospody. Jen co jsme ale vešli dovnitř, ozval se. A strašnej. Honem noste na stůl! S Martinem jsme se shodli na svíčkové (automaticky k ní dávali šest knedlíků), Dig si objednal nějaké vepřové žebírko a Terka kuře s rýží. První dojedl Martin a ozval se, že má ještě hlad. A to snědl ještě jeden knedlík navíc ode mě! Číšník tedy přinesl znovu jídelní lístek. Dig si dal jako druhý chod kuře se zelím a bramborovým knedlíčkama a Martin chtěl ještě jednu svíčkovou. Bohužel jim ale právě došlo maso. Tak si objednal deset deka sekaný. Přidala se k němu Terka, taky má prý

ještě hlad. Po tomto druhém chodu byl Dig akorát spokojen a Tereza přecpaná, ale Martinovi to bylo pořád ještě málo. Nechal si donést ještě jednu porci sekané, tentokrát raději patnáct deka. Tak tohle teda svět neviděl! *Ale viděl! A kolikrát! Inu hlad je hlad.*

Jo a po tom obědě jsme ještě navštívili cukrárnu na náměstí. Dojedli jsme se koňakovými špičkami a zmrzlinou. Nemohu se ani hnout!

Při obědě jsme trošku koukali do mapy, kudy pojedeme dál. Digovi se velmi líbil název vesnice „Potvorov“, která je zhruba deset kilometrů odtud. Začal s tím, že by se tam hrozně rád podíval a že pozměníme trasu. Tak jo, pojedeme navštívit Potvorov.

Ještě než jsme opustili Kralovice, si Martin posteskl, že nemá moc pečiva na zítřejší snídani. Chtěli jsme navštívit místní prodejnu, ale měli už zavřeno. Tak to zkusíme jinde.

Do Potvorova se jede zatraceně blbě. Je horko, silnice rozpálená jako blázen a je to pořád z kopce a do kopce.

Konečně jsme tady. Nic zvláštního tu není. Provádíme dokumentační foto a zase jedeme dál. Mrk.

*Jakto, že tu nic zvláštního není! Konečně jste s Terezou ve své línhi.
I když to Terka nechce přiznat.*

Dig.

NO, NO!

TVZ

Jedeme po modré turistické. Je to asfaltová silnice a vede z kopce, takže se po ní jede bezvadně. Před námi se rozkládá široké údolí říčky Střely. Je tu moc hezky.

Dig si všiml, že Terka jede na poloprázdné zadní pneumatice. Zastavujeme. Pravděpodobně někde píchla. Martin provedl kompletní servis (odstrojení, výměna duše a nahuštění) za 17 minut. Dost dobrý!

Jedeme dál. Dojeli jsme na jakousi hlavní silnici. Zároveň nám zmizela modrá značka. Koukám do mapy a navrhuju jet jinudy. Ukazuju to Digovi: „Kdybychom jeli tudy, mohli bychom si to maličko zkrátit a na trasu bychom se napojili ve Vejvanově.“ O.K. Schváleno. Je pozdní odpoledne a řada kilometrů před námi.

Maličko opadlo vedro, takže se jede líp. Ve Výrově zaznamenali Martin a Dig poruchu na řazení. Než to opraví, odpočíváme.

Pokračujeme dál. Mají to tu pěkné. Každou chvíli však musíme zastavit a podívat se do mapy, kudy dál. Ted' zrovna stavíme v Bučku (*být tam „ů“, bylo by mi to velmi sympatické*) a máme dvě možnosti. Potřebujeme se dostat do Kozojed. Můžeme jet buďto polní cestou přes Lednici, což se mi zdá kratší, a nebo se za vesnicí napojit na hlavní a po ní přímo do Kozojed. Nakonec nám jeden domorodec doporučil jet po hlavní. Prý je to nejrychlejší. Dali jsme na jeho radu a dobře jsme udělali. V Kozojedech jsme za chvíli. Tam jsme přešli Berounku a začali se šplhat do ukrutného kopce. V půlce stoupání byla odbočka na hrad Libštejn. Chceme se na něj jít podívat.

Úbočím kopce vede pěšinka. Musíme jít pěšky. Zaparkovali jsme kola v roští a vydali se k hradu. Před námi se objevilo nádherné údolí a v dáli zřícenina hradu. To bude on. Odhadujeme, že to k němu budou nějaké tři kilometry. Rychle počítáme: půlhodina tam, prohlídka, půlhodina zpátky ... na to nemáme čas. Navíc, nenecháme zde nehlídaná kola. Mohli bychom tam sice dojet na kolech, cestička vede z kopce, ale kdo ví, jak bychom se po ní šplhali zpátky. Nedá se nic dělat, hrad zůstane nedobyt.

Pokračujeme. Sjíždíme až na dno nějakého hlubokého údolí a pak zase stoupáme. Šíleně nás otravujou mouchy. Každý máme kolem sebe svoje hejno. Využívají toho, že do kopce nemůžeme vyvinout vyšší rychlost. Poletují kolem člověka a šíleně bzučí. Občas i usednou. Jsou nechutný. Martin se jich pokusil zbavit tak, že zastavil kolo a začal zběsile běhat po louce. Neutekl jim. Nastříkali jsme se důkladně Difusilem, co nám zbyl z loňské Expedice na Slovensko. Snad to pomůže.

Projíždíme Svinnou a blíží se večer. Chtělo by to nějaké občerstvení, nějaký zob, jak říká Dig. Plánujeme dneska jet dlouho, abychom toho měli na zítřek co nejméně. Ve Vejvanově jsme se napojili na původní trasu. Také tu mají otevřenou hospodu. Zkusíme věcu.

V restauračním zařízení jsem se zeptala paní servírky, jestli mají něco k jídlu. A ona se zase optala mě, co by jsme si tak představovali. Po chvíli dramatického ticha dodala, že mají vedle krámek že by tam případně zašla něco koupit. Dohodla jsem se s klukama, že jim k večeři bude stačit chléb s něčím a pak jsme s Terkou následovaly tu paní do krámku. Tam jsme nakoupily chleba, rohlíky, máslo, rajčátka ...

V hospodě jsme pak chvíli poseděli u piva. Mezitím jsem objevila, že jim na WC teče teplá voda. Prostě paráda. Nalákala jsem na ni i kluky. *Ne že bychom ji konzumovali, ale krásně jsme se umyli.* Pak jsme naložili nakoupené potraviny a vydali se hledat příhodné místo pro nocleh. Za vesnicí Biskoupky je les. Ovšem ve svahu. Jenže to je jediný les široko daleko, takže jsme do něj zapadli. Martin nakonec objevil skoro rovný plácek a tam jsme se rozplácli. Dneska nestaví ani Martin s Terkou. Spíme v borůvčí. Kdyby bylo jiné roční období, mohli bychom se ráno napást krásnými fialovými kuličkami, které nám rostou rovnou u zobáčků.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Biskoupky	52.0	1820	98.3	14.9	39 - 14

Ráno 4.6. neděle

Spalo se dobře. *Tedy až na to, že bylo horko, otravovaly tu lišky, padly šišky ze stromů, k ránu otravovaly mouchy, svítilo na nás ranní slunce, zdály se mi kraviny, což mě vždy na konci dané sekce vzbudilo, ale jinak pohoda.*

Dig.

Další pokusy o spaní jsme vzdali krátce po osmé. Snídáme, balíme

a jedeme. První úsek je bez chyby. Je to tu z kopce.

Mrk.

Jenomže co si sjedeš, to si taky vyjedeš. A tak za neuvěřitelného utrpení pokračujeme do kopce.

Dig.

Zastavili jsme u bývalé zříceniny hradu Řebřík. Místní nám prozradili, že tam zbyla jen díra po bývalé studni. Takže exkurze na hrad nebude. Zato tu mají ohradu a v ní ovce.

No nic. Jedeme dál. Až do vesnice Točnín se zase jede báječně. Z kopce. Ze zatáčky proti nám vyrazilo zběsilou rychlostí (chůze) koňské zpřežení. Nádhera. Dva krásní valaši táhli dřevěný žebříňák.

Jdeme se podívat na zříceninu hradu Žebrák. Dig čeká pod hradem a hlídá kola. Byl už tady prý několikrát. Tak jdu jenom s Martinem a s Terkou. Prolezli jsme, co se dalo, ale nejhezčí to bylo nahoře na věži.

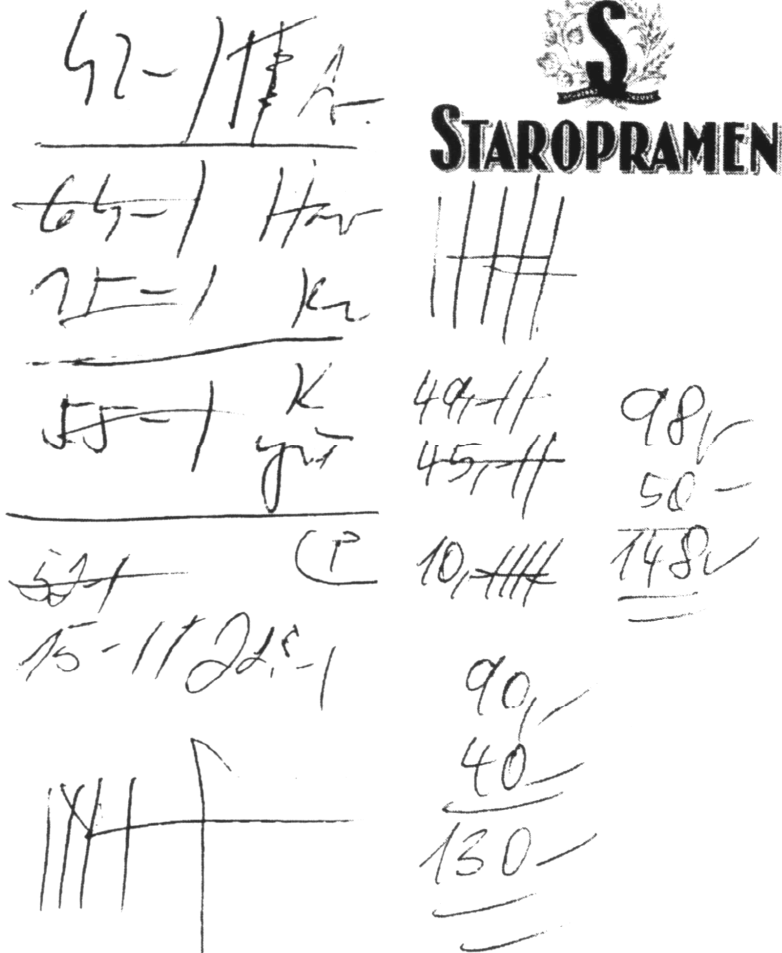
Mrk.

Furt stále a pořád na stránce 11 není cesta

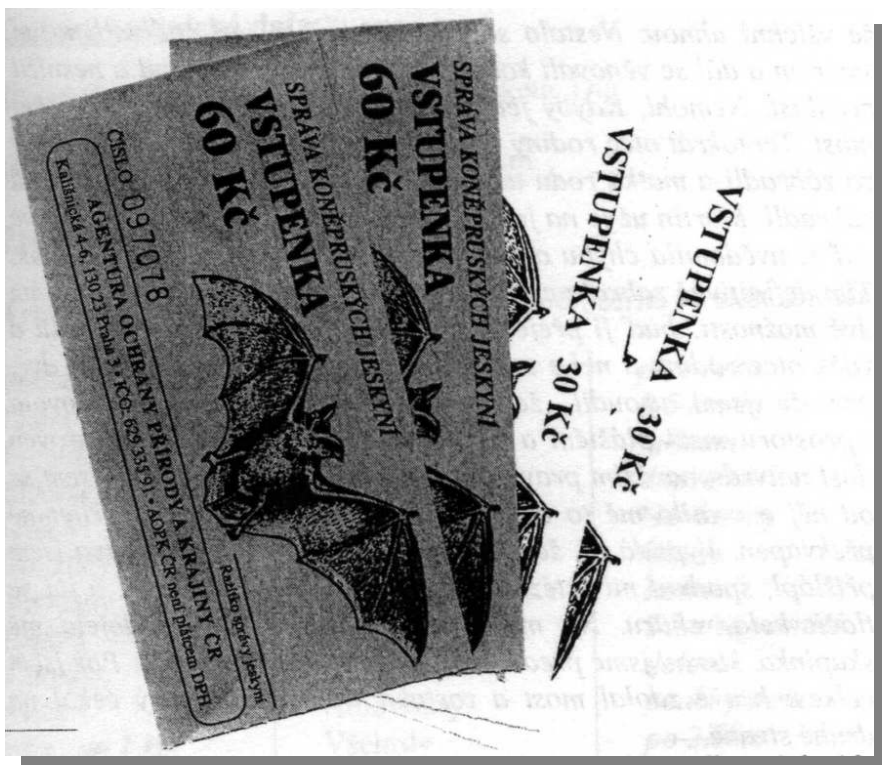

Na Točník, který se tyčí na kopci vysoko nad vesnicí, se nikomu z nás už nechce. Někdy příště... Dneska nás čekají ještě Koněpruské jeskyně. A chtělo by to nějaký oběd, než začneme stoupat do kopců Českého Krasu. V Libomyšli mají otevřenou hospůdku se zahrádkou. Zapadli jsme však raději dovnitř, do chládku. Mají tu spoustu mňamek, obrovské porce a nízké ceny. Dig.

Napapaní a odpočatí vyrazíme zdolávat další kopce. Je strašný vedro. Slunce pálí a na silnici není ani kousek stínu. Každou chvíli stojíme, lijeme do sebe po litrech vodu a odpočíváme. A těšíme se do jeskyní.

Konečně jsme tady. Zakoupili jsme vstupenky

a ve stínu čekali na prohlídku. V jeskyni bylo nádherných 10 stupňů. Kromě toho absolutně nezajímavé krasové jevy a plácání rádoby vtipného průvodce.

Mrk.

Ale jo. Bylo to pěkný. Ale je pravda, že i já jsem si spíš vychutnával chládek.

Dig.

Když jsme vylezli ven, bylo vedro snad ještě horší. Jedeme dál a snažíme se ochladit se rychlejší jízdou.

V Litni Dig zabrzdil u hospody. Žízeň je velká - jdeme na pivo. Trochu se zatáhlo a ... hlavně se ochladilo. A odusnilo. Je před námi předposlední etapa, která nás zavede k pekárně v Mokropsech. Jede se docela dobře, neděje se nic zvláštního. Mrk.

Až do okamžiku nájezdu na děrovaný most. Je tu uzounká cesta z panelů, která se ostře lomí doleva a zároveň nahoru. V místě zlomu začínají kovová zábradlí z obou stran cesty. Naše kola se mezi ně vejdou tak, že na každé straně zbývá asi 20 cm. Manévr odbočení tedy vyžaduje, aby tam kromě nás nikdo nebyl. Jenomže tu stojí rodinka a rozplývá se nad koněm, který sem strká hlavu skrz

ohradu. Martin jede první. Houknul sirénou a myslel si, že všichni uhnou. Nestalo se tak. Všichni se jen podívali naším směrem a dál se věnovali koňovi. Martin znovu houknul a nesnížil rychlost. Nemohl. Kdyby jel pomaleji, nedostal by se nahoru na most. Tentokrát otec rodiny ustoupil z panelů, obě ratolesti couvly za zábradlí a matka rodu udělala krok zpět. Bohužel couvla mezi zábradlí, Martin už je na její úrovni a velmi těsně ji minul. Teprve teď si uvědomila chybu a chtěla ji napravit. Couvla ještě o krok. Tím definitivně zabrala celý nájezd a už se nedalo nic dělat. Mám dvě možnosti: buď ji přejet a možná si tím vysloužit pochvalu a vděk otce rodiny a nebo zastavit o zábradlí. Volím variantu dvě, protože jsem usoudil, že by se mi velmi obtížně dolovala z prostoru mezi pláštěm a blatníkem. Beru za brzdy. A zároveň dost natvrdo narážím pravým rohem do zábradlí. Odrasil jsem se od něj a vrátilo mě to do původního směru. Jsem tím příjemně překvapen. Vypadá to, že jsem z toho venku. Nejsem! Sotva jsem přišlápl, spadnul mi řetěz. Vřele jsem té paní poděkoval a jal se tlačit kolo vzhůru. Na mostě jsem nasadil řetěz a dojela mě skupinka, kterou jsme před chvílí předjeli. Pustil jsem je. Pak jsem celkem hravě zdolal most a zastavil u Martina, který čekal na druhé straně. Dig.

V Mokropsech mají výbornou pekárnu. To už víme dlouho. Co kdybychom se tam stavili na koblížky ... Jo, jenže když kolem o několik minut později projíždíme, před prodejním okénkem stojí asi stometrová fronta. Dneska nečekáme. Hrozí bouřka, tak se raději přiblížíme k domovu. V Radotíně začalo kapat. Voda při dopadu na naše záda akorát zasyčela a odpařila se. Prší našťastí jenom chvíli. Jenom tak krátce, aby se dalo říct, že to bylo příjemné. Pak už jsme bez problémů projeli Prahou až na Žižkov. Na Bazilejském náměstí se od nás odpojila Terka. Není ještě ani sedm hodin a my už jsme doma.

Mrk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	56.5	1904	84.6	17.5	38 - 20

Celková technická data:

Účast: 4 opálenci: Martin, Tereza, Markéta, Dig

Oficiálně přiznaná kilometráž: 240 km

Přístě: Martinova

Trasa:

Praha-Žižkov
Praha-Podolí
Prokopské údolí
Slivenec
Ořech
Zbuzany
Jinočany
Rudná
Úhonice
Ptice
z.t.z., po 1 km
doprava
Podkozí
Chyňava
doprava, po 2 km
myslivna, doleva
Nižbor
přes řeku
Nižborské polesí
Karlov
rovně na Broumy
po 4 km napojení
na m.t.z.
jet po ní až na
křižovatku se
z.t.z.
Podmokly
za vesnicí 1 km,
doprava
Zvíkovec
Bykoš

přes řeku
Chříč
Holovousy
Všehrdy
výjezd po m.t.z.
Dřevce
Kralovice
za přejezdem 0,5
km
č.t.z. doleva
Trojany
Mladotice
~~u řeky a vlakové~~
~~zastávky ž.t.z.~~
~~Ondřejov~~
~~a dále po cestě~~
Pláně
doleva
Korýtká
Pláně
Plasy
přes řeku
0,5 km za městem
doprava
Nebřeziny
Obora
Jarov
~~2 km za vesnicí~~
doleva
podél potoka

~~po 2,5 km~~
doprava
Planá
Nynice
~~doleva přes řeku~~
Darová
Vranovice
Vranov
Radnice
~~výjezd po z.t.z.~~
Chomle
Sedlec
Potvorov
Veijanov
doprava
Biskoupky
za vesn. doprava
Dranoňův Újezd
Přísedice
doleva
Jablečno
po 1 km doprava
Letná
Líšná
Žebrák
Točník
Chlustina
Stašov
Libomyšl
Želkovice

Koněprusy
Měňany
Liteň
Řevnice
Dobřichovice
Mokropsy
Černošice
Praha

© Hell's Tour+ 2000
„D“ & „Ma“
Neprodejné